

KRALOVSKI AGENTI

BETKA A CYRIL VYŠETRUJ

UNDERG.^{VD}

*Diana
Mašlejová*

*ilustroval
Zuzo Balogh*

ALBATROS

Kráľovskí agenti

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Diana Mašlejová
Kráľovskí agenti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DIANA MAŠLEJOVÁ
KRALOVSKI
AGENTI
BETKA A CYRIL
VYŠETRUJ

ALBATROS

1.

Londýn sa pomaly ponáral do tmy. Nebola ešte noc, ale nebol už ani deň. Slnečné lúče sa skryli za mohutné oblaky a na mesto padala podvečerná hustá hmla. V St. James parku vládol v túto hodinu pokoj. Turisti s fotoaparátmi oddychovali v hotelových izbách, vytratili sa aj deti so zmrzlinou a posledný dnešný bežec si zaväzoval šnúrky na autobusovej zastávke. Slávny zvon Big Ben odbil ôsmu hodinu. Prastaré mohutné stromy jeden po druhom objímala tajomná a trocha desivá hmla. Len veвериčka bežala, čo jej sily stačili. Preskakovala z kameňa na kameň, zo zábradlia na trávu a sústredene mapovala každý jeden meter. Obratne minula krdeľ kačiek, šikovne prebehla cez drevený most na jazierku a ďalej trielila vpred. Pohybovala sa rýchlo a nenápadne. Ostražito striehla, či ju niekto nesleduje, a pri každom zoskoku jej labky mäkko a ticho dopadli na pevný povrch.

Ostatné veвериčky zo St. James parku ju s napätím pozorovali zo svojich skrýš. Cez deň to bývali hravé a prítulne pôsobiace mestské zvieratká. Nikto ani len netušil, že pracovali v utajení a svoju úlohu plnili dokonale. Hlavnou zásadou bolo: nevzbudiť zbytočnú pozornosť. A tak si ochotne odhryzli z keksíka, keď ich v parku ponúкло akési dieťa, dali sa vyfotografovať natešenými rodičmi alebo okoloidúcim predviedli fascinujúce divadlo preskokov cez najvyššie konáre stromov. To všetko ovládali bravúrne. Bez kamufláže by ich prísne tajné poslanie mohlo byť ohrozené. A veвериčky z londýnskeho St. James parku neboli ani náhodou obyčajné.

„Pozri, veвериčka!“ vykričlo zrazu neznáme dievčatko a ukázalo na malé zvieratko bežiace naprieč parkom. Veвериčka sa zháčila a prudko zastala. „Čosi drží v papulke,“ prizrelo sa dievčatko.

Veвериčka vedela, že ďalej nemôže otáľať, hoci pravidlá zneli jasne a prikazovali každej z nich správať sa k návštevníkom milo. Nastaviť ňufáčik, očistiť si pred nadšeným obecenstvom tvár, ukázať labky, našuchoriť chvost. Kto stretne veвериčku zo St. James parku, musí jednoducho povedať, že ide o najzlatšie stvorenie v Londýne. Ale na to teraz nebol čas.

Keď dievčatko vytiahlo z bundy mobil a nasmerovalo kameru na malé stvorenie, veverička vedela, že ide o nevinné stretnutie. Žiadny špión na obzore. Rýchlo zahla za roh a vyskočila na odkvap. V duchu si priala, aby jej popri lezení z papulky nevypadol odkaz. Tuho objala čiernu kovovú rúrku a vyťahovala sa hore najprv prednými a potom zadnými labkami. Keď už bola takmer na konci, silou sa zaprela o rímsu a švihom sa dostala na chodník. Teraz nasleduje najťažšia časť cesty. V parku sa cítila ako doma. Poznala každý kmeň stromu, každú lavičku aj puklinu v betóne, ale pri pohľade na otvorené námestie pred Buckinghamským palácom od strachu sucho preglgla.

Musím sa upokojiť a preskúmať terén, pomyslela si a preskúmala okolie. Nikde nikto. Keby veverička nebola veveričkou, ale mačkou či holubom, bolo by to okej. Malý hlodavec sa predsa len ľahšie stratí v dave.

Nenápadne prekĺzne popod nohy a rýchlymi otočkami sa prešmykne vpred. Existuje niečo výstrednejšie ako veverička bežiacia uprostred prázdneho námestia s papierovým zvitkom v papulke? Zvlášť ak by sa za niektorým stĺpom práve ukrýval špeh.

Nijakého zveda nezbadala. Iba dievčatko, ktoré sa na ňu dívalo z okraja cesty. Veverička sa rozhodla. Musí riskovať. Natiahla si predné labky, naklonila sa dozadu a vyštartovala. Cesta naprieč námestím nebola krátka. Malé vydýchnutie si mohla dovoliť až pred monumentálnou sochou kráľovnej Viktórie. Za jej vlády ženy nosili nariasené šaty, úzke korzety a muži mali na hlavách cylindre a v rukách zdobené drevené paličky. Zastala pri pomníku a náhle sa otočila späť. Znepokojilo ju, že malé dievčatko s červenými vlasmi na ňu ešte stále začudovane hľadí.

Nemôže byť predsa špiónka, je to len dieťa, nahovárala si v duchu a opäť sa rozbehla. Minula dva obrubníky, preskočila štyri kanály a konečne bola v cieľi. Takmer.

Brány pred majestátnym Buckinghamským palácom boli vysoké a bohato zdobené všakovakými ornamentmi. Veverička v papulke pevne zovrela odkaz a skryla sa za jeden zo stĺpov. Vedela, že keď prejde cez bránu, nebude jej hroziť už žiadne nebezpečenstvo. Palác bol prísne strážený londýnskou kráľovskou gardou. Ochrancovia jej výsosti stáli bez pohnutia pri svojich drevených búdkach a ich červené uniformy s vysokými čiernymi čapicami vzbudzovali rešpekt.

Ani oni nesmeli veвериčku v utajení zbadať. Podľa oficiálnych zákonov hľadavce nemali do paláca povolený vstup. Oči členov kráľovskej gardy boli trénované a nesmel im uniknúť ani jediný votrelec. Veвериčka uvažovala, ako preniknúť do zámku bez povšimnutia.

„Nezabúdajte, že pod lampou býva najväčšia tma!“ Spomenula si zrazu na slová starej veveričky, ktorá ju od malička školila na ich tajné poslanie. Vybrala sa preto tou najneočakávanejšou trasou, a to priamo k dvom členom gardy, ktorí strážili hlavný vchod do zámku. Spomalila krok a pokojne kráčala rovno za ňufákom. Labky mätko pokladala na kamennú dlažbu. Strážnici pozorne sledovali, či sa okolo nich nedeje niečo nekalé, ale pod nohy sa ani jeden z nich nepozrel. Veverička si konečne vydýchla. Podarilo sa jej prekľznuť až za drevenú búdku. „A teraz rovno hore!“ posmelila sa.

No vtom sa jeden zo strážnikov prudko otočil a vykročil rovno k nej. Veverička sa zľakla, nemala sa kam skryť. Pozrela hore a nad hlavou jej visel zväzok kľúčov. Strážnik si ide istotne po ne. Rýchlo prestrčila hlavu pod okraj drevenej búdky a snažila sa napchať dnu celá. Otvor bol však priúzky a trčal jej z neho dlhý huňatý chvostík. „Poď dnu,“ dohovárala mu, no márne. Strážnik sa postavil rovno nad ňu a vzal do rúk kľúče. Zaštrngali. Tajne dúfala, že ju nikto nezbadá. Strážnik odkračal preč. Veverička vystrčila hlavu spod drevenej laty a zrazu nešťastne prskla. Zvitok s odkazom ostal zakliesnený pod búdkou.

„Len to nie!“ zúfalo vzdychla. Čo teraz? Nebol čas otáľať. Rýchlo si ľahla na bruško a prisunula sa tesne k otvoru. Prednú labku, ktorú mala najdlhšiu

a najšikovnejšiu, vsunula dovnútra a snažila sa nahmatať papierový zvitok. Len čo sa jej to podarilo, začala mykať labkou sem a tam, až sa odkaz konečne natočil správnym smerom. Jedným chvatom ho uchopila, vsunula do papuľky a vystrelila hore. Najprv vyšla na drevenú búdku, odtiaľ skokom na priečelie dverí, hop na rímsu a šup na balkón. Okno do spálne bolo pootvorené.

Veverička opatrne nakukla dnu a na zelenom mahagónovom kresle zbadala kráľovnú. Čítala si knihu. Veverička ešte silnejšie stisla papierový zvitok. Vedela, že panovníčku nesmie rušiť, zároveň však bola presvedčená o tom, že tentoraz ide o mimoriadnu situáciu. Prešmykla sa cez otvorené okno a zoskočila na mäkký huňatý koberec s kvetinovým vzorom. Kráľovná si ju zatiaľ nevšimla. Bola celkom pohrúžená do čítania. Veverička obratne vyskočila na operadlo kresla a slušne počkala, kým ju jej výsosť zbadá. Všimla si ju vo chvíli, keď pretáčala stranu.

Stretli sa im pohľady. Azda by sa dalo očakávať, že stará dáma v momente skríkne od strachu alebo vyskočí na rovné nohy. No tak ako malú veveričku od mláďatka učili pracovať v utajení, kráľovnú zas od malička viedli k tomu, aby v akejkoľvek chvíli zachovala pokoj. Zahľadela sa na zvieratko spýtavými očami, akoby očakávala nejaké vysvetlenie. Malá veverička sa však neprišla porozprávať ani sa ponúknuť šálkou anglického čaju s mliekom. Urobila dva kroky vpred a nastavila kráľovnej papuľku.

Vtedy jej výsosť zbadala papierový zvitok a od prekvapenia a hrôzy vytreštila oči.

Na chvíľu sa zdalo, že lapá po dychu. Nakoniec vstala a zašla po čosi do pracovného stola. Otvorila drevenú zásuvku so zlatou rukoväťou a vybrala z nej malú plechovú škatuľku. Do ruky vzala jednu zázvorovú sušienku. Podišla k veveričke, opatrne zobrala papierový odkaz a podala jej sladkú odmenu. Malé zvieratko vďačne prijalo zaslúženú dobrotu.

„Sú to už roky, odkedy ma svojou návštevou naposledy poctila veverička zo St. James parku,“ povedala kráľovná potichu a z jej hlasu bolo cítiť napätie aj smútok. Veverička zdvihla zrak od sladkej sušienky a súcitne prikývla.

„Pevne som verila, že vaše nadštandardné služby už nebudú v modernom svete viac potrebné. Keď som naposledy otvorila škatuľku so sušienkami pre veveričky, jedna z vás mi práve prišla zvestovať, že sa v Európe začala vojna. Bolo to už dávno, veľmi dávno, ale na ten pocit zdesenia nikdy nezabudnem.“ Kráľovná zvieratko pohľadila po kožuchu a v dlani pevne zovrela papierový zvitok.

„Už som na vás takmer zabudla, moji najvernejší agenti. Ale zlo vo svete neprestalo vystrkovať svoje pazúry. Len ticho čakalo na ďalšiu príležitosť,“ dodala smutným hlasom a roztvorila dľaň.

Veverička prehltila posledný kúsok sušienky a zvedavo pozrela na kráľovnú. Aj v tejto napätej chvíli obdivovala jej krásne upravené biele vlasy a dlhú hodvábnu nočnú košeľu.

Jej veličenstvo bývalo v Buckinghamskom paláci vždy od pondelka do piatka. Každý víkend odcestovala stará dáma v sprievode svojho manžela a služobníkov do sídla v zámku Windsore. Bol to vraj najrozľahlejší obývaný hrad na svete a počas storočí sa tu vystriedalo mnoho panovníkov. Veverička mala šťastie, že bol práve štvrtok, inak by musela prekonať omnoho väčšiu vzdialenosť.

Kráľovná nemala tušenie, čo sa v papierovom zvitku skrýva. Ťažkala ho v otvorenej dlani, akoby išlo o prekliaty predmet, ktorý by najradšej ihneď zničila. Ani veverička nepoznala informácie o jeho obsahu. Vedel to zatiaľ iba jediný tvor. Stará veverica, ktorá mala na starosti celý oddiel tajnej veveričej služby. Kráľovná zvitok jemne chytila medzi prsty a pomaly ho rozvinula.

Za oknami Buckinghamského paláca už nastala noc a konáre vzdialených stromov maľovali v prítmí miestnosti hrozivé obrazce. Zrazu sa obloha ešte viac zatemnila a nebo preľal blesk. Veverička sa strhla a nenápadne sa prisunula bližšie ku kráľovnej. Na balkón začali bubnovať kvapky dažďa a silný vietor s hukotom zabuchol veľké okno. Kráľovná, akoby čakala na tú správnu chvíľu, vstala a prešla k horiacemu krbu, z ktorého kde-tu prskali plamienky ohňa. S pevným pohľadom odvinula posledný roh zvitka a očami prešla po písmenách.

„V Londýne je Drumnadrochit,“ prečítala nahlas.

Veverička nemala ani poňatia, kto alebo čo je Drumnadrochit, ale reakcia kráľovnej hovorila jasnou rečou. Jej veličenstvo vydesene zavrelo oči a sadlo si späť do kresla. Napriek tomu, že na kráľovskom dvore bolo vždy nevhodné prejavovať emócie, jej výsosť si ponorila tvár do dlaní a sťažka vzdychla. Keď sa opäť vzpriamila, v očiach sa jej leskli slzy.

„Svetu hrozí veľké nebezpečenstvo,“ vyhlásila nakoniec a hodila otvorený papierový zvitok do ohňa.

2.

Betku a jej brata Cyrila minul dážď len o vlások. Tesne predtým ako na ulice Londýna začali padať mohutné kvapky, sa obaja stihli skryť pod hotelový altánok. Betka si vydýchla. Rodičia by neboli nadšení, keby zistili, že ich deti sa potulujú po meste úplne samy. Lenže malému ryšavému dievčatku odvaha nikdy nechýbala. Ako rada by zažila čosi také dobrodružné ako na minuloročných prázdninách v Paríži. Tajný cirkus Dutemple, ktorý objavila na svojich potulkách podzemím francúzskeho hotela, jej ukázal, že svet kúziel a čarov skutočne existuje.

Aj keď si Betkini rodičia krásne mesto pri rieke Seine zamilovali, ocka to ťahalo ďalej. Omnoho ďalej. Odmalička totiž sníval vidieť Londýn, majestátné kráľovské mesto a najväčšiu metropolu Európy.

„Konečne si na svojom novom fotoaparáte zvečním Big Ben aj slávny Buckinghamský palác. A, ktovie, možno budeme mať šťastie a na balkóne zazrieme kráľovnú,“ vrazil túžobne.

Cesta autom bola dlhá – museli prejsť až k severnému bodu Francúzska a tam sa nalodiť na trajekt – veľkú loď, ktorá spájala pevninu a Britské ostrovy. Plavili sa Lamanšským prielivom a trvalo im to celé dve hodiny. Betka s Cyrilom cestovali loďou prvýkrát.

S rodičmi sedeli za jedným stolom, pozorovali rozbúrené more a pojedali fish and chips, anglickú, nie príliš zdravú pochúťku, ktorá pozostávala z chrumkavej vyprážanej ryby a zlatistých hranolčekov. Brat Cyril by sa ešte pred rokom radšej venoval nejakej počítačovej hre na tablete ako jedlu, ale zdalo sa, že zo svojej virtuálnej choroby sa už vyliečil. Ako si tak pochutnával na poslednom hranolčeku, Betka ho zrazu silno drgla do ramena.

Cyriľovi od úľaku vypadol hranolček z úst. Sestrička sa k nemu naklonila a pošepla: „Pozri sa von!“ Cyril nechápal, o čom hovorí, všade naokolo sa predsa rozprestieralo more. Zdvihol hranolček z taniera a chystal sa doň opäť schuti zahryznúť, keď ho Betka štuchla druhýkrát.

Nespokojne zagúľal očami: „Nič tam nevidím. Všade je len voda.“ Betka sa nahla bližšie k oknu a nenápadne vyzvala brata, aby sa k nej pripojil.

„Tam, pod nami, vidíš to?“ ukázala prstom na sklo.

Cyrl si rýchlo pretrel zarosené okuliare a pritiahol sa k oknu tak blízko, že si naň pritlačil nos. Chvíľu očami blúdil sem a tam, až mu pohľad zastal na čomsi veľmi podivnom. Dole na balkóne stál muž. „Vychádzať von je predsa zakázané,“ povedal Cyrl sestře. Betka prikývla. „Pozri sa naňho. Stojí tam bez pohnutia už celú hodinu. Vyzerá strašidelne, nemyslíš?“ Cyrl súhlasil. Ten muž pripomínal skalú. Akoby na lodi stál už celé dni a noci. Videli ho len zozadu. Bol neobyčajne vysoký a mohutný. Jeho šedivý kabát vial vo vetre rovnako ako dlhé vlasy, ktoré mu padali až na ramená. Vôbec mu neprekážalo, že ho bičuje vietor a dážď. Pevne sa držal zábradlia a nepohol hlavou ani o kúsok. „Naozaj je desivý,“ pritakal Cyrl. „Kto? Kto je desivý, synček?“ spýtala sa mamička, ktorá deťom dolievala teplý čaj. „Ale nikto,“ odpovedali obaja naraz a sprisahanecky sa na seba pozreli. „Už o chvíľu sme na mieste. Odtiaľ prejdeme pár desiatok kilometrov a konečne uvidíme Londýn. Čakajú nás prázdniny, ako sa patrí,“ začal vysvetľovať otecko a deťom ukazoval obrázky z cestovateľskej príručky. Betka s Cyrilom obdivne pokyvávali hlavami. Oteckovi sa skutočne podarilo zamestnať na chvíľu ich pozornosť. Keď loď začala spomaľovať, spomenuli si obaja súrodenci na muža z paluby. Otočili sa k oknu, ale nikoho nezazreli. Obor z lode zmizol.

3.

Betka s rodinou sa ubytovali v nevelkom hoteli blízko Buckinghamského paláca. Mamičke sa na poslednú chvíľu podarilo zohnať zľavnený apartmán s krásnym výhľadom na St. James park. Otecko sa radoval, že sú blízko najznámejších atrakcií mesta, a mamička sa radovala, že sa raduje otecko. Betka s bratom trochu krčili nosom, hotel sa im zdal byť veľmi starý a zanedbaný.

„To nie je ako Bonpin v Paríži, však?“ odvrkol Cyril. Betka smutne pokrútila hlavou a obzerala si izbu. Všade bolo čisto, len čo je pravda, ale tie závesy, postele a koberec pôsobili, akoby sem ľudská noha nevkročila už dekády. Betka bola bystrá a veľmi vnímavá, nič neušlo jej pozornému oku.

„Dala by som krk na to, že tu čosi nehrá.“

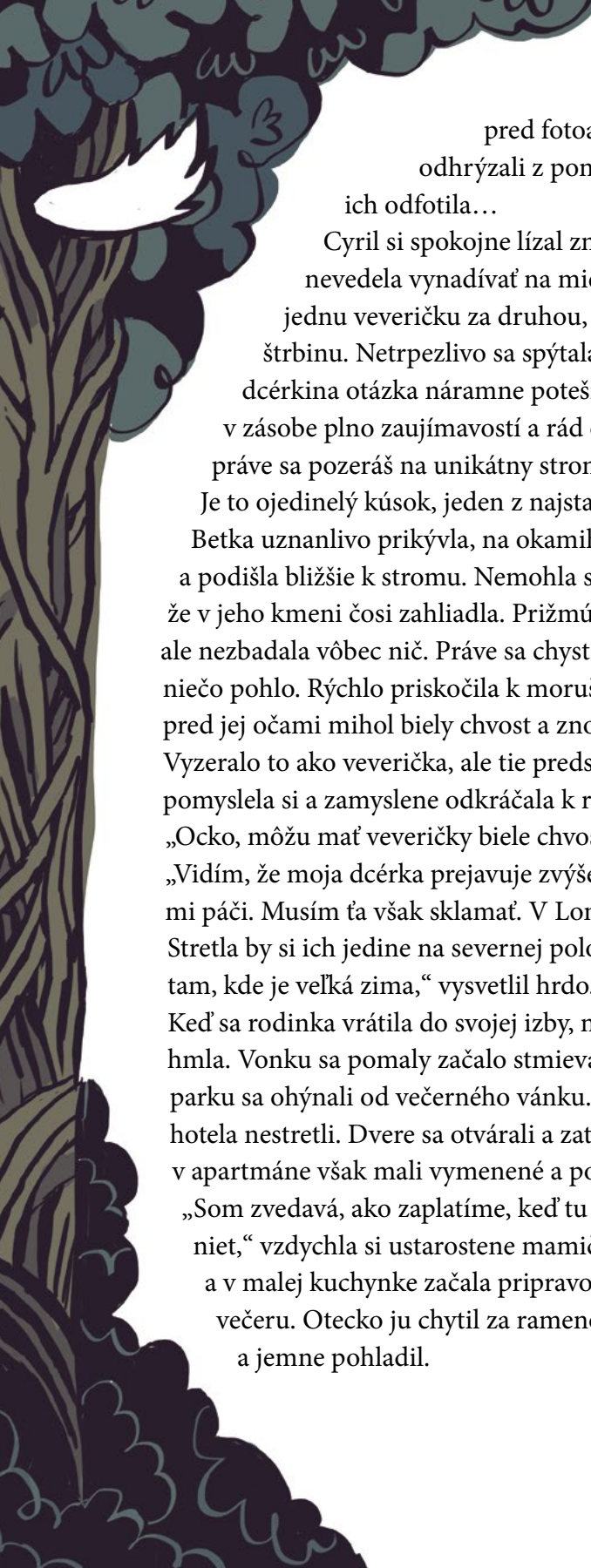
Cyrila jej poznámka neprekvapila. Už dávno si zvykol na to, že jeho sestrička vetrí záhady, kdekolvek sa pohne.

„Dúfam, že nebudeš zase snoriť po podzemiach. Naposledy ma to stálo rozbitý tablet,“ vystríhal ju braček pošepky.

Betka nedbalo mávla rukou a vybalila svoj ruksak. Radšej sa už Cyrila nespýtala, či sa mu nezdalo čudné, že na recepcii nikoho nestretli. Kľúče mali položené aj s menovkou priamo na starom drevenom stole a vchodové dvere sa otvorili ako na povel. Lenže nikto ten povel nevyriekol.

Po výdatnom spánku sa vybrali na dlhú prechádzku Londýnom, a ako to už bývalo pri oteckovi zvykom, nesmeli nič vynechať. Kúpil si na túto príležitosť dokonca špeciálne pero, ktorým do mapy zaznačoval navštívené pamätihodnosti. Otecko, zbláznený do fotografovania majestátnych pamiatok, nenechal veci na náhodu a všetko cvakal pre istotu dva razy. Nebolo sa preto čomu čudovať, že podvečer už bola pamäťová karta na fotoaparáte beznádejne plná. Vchádzali práve do krásneho St. James parku, ktorý bol plný vysokých stromov, upravených chodníkov, kačiek a labutí...

„Pofotíme si ho zajtra,“ upokojil Betku, pretože na výraze svojej dcéry zbadal sklamanie. Lenže Betka nemala záujem o samotný St. James park, omnoho viac ju zaujalo množstvo hravých veveričiek. Ešte nikdy ich nevidela toľko pokope. Natešene prichádzali k turistom, pózovali

pred fotoaparátmi a dokonca poslušne odhrýzali z ponúknutých dobrôt. Ako rada by si ich odfotila...

Cyril si spokojne lízal zmrzlinu a jeho sestrička sa stále nevedela vynadávať na miestne veвериčky. Pozorovala jednu veвериčku za druhou, keď si zrazu všimla na kmeni štrbinu. Netrzeplivo sa spýtala, čo je to za strom. Ocka dcérkina otázka náramne potešila. Ku každému miestu mal v zásobe plno zaujímavostí a rád o nich rozprával. „Milá moja, práve sa pozeráš na unikátny strom, ktorý sa volá moruša čierna. Je to ojedinelý kúsok, jeden z najstarších v tomto parku.“

Betka uznanlivo prikývla, na okamih sa odpojila od rodinky a podišla bližšie k stromu. Nemohla sa totiž zbaviť podozrenia, že v jeho kmeni čosi zahliadla. Prižmúrila oči, aby sa jej zbystril zrak, ale nezbadala vôbec nič. Práve sa chystala otočiť späť, keď sa v strome niečo pohlo. Rýchlo priskočila k moruši čiernej, ale videla len, ako sa pred jej očami mihol biely chvost a znova sa stratil v útrobach stromu. Vyzeralo to ako veverička, ale tie predsa nemajú biele chvosty, pomyslela si a zamyslene odkráčala k rodičom a braččkovi.

„Ocko, môžu mať veveričky biele chvosty?“ spýtala sa.

„Vidím, že moja dcérka prejavuje zvýšený záujem o prírodovedu. To sa mi páči. Musím ťa však sklamať. V Londýne biele veveričky nežijú. Stretla by si ich jedine na severnej pologuli, v Kanade, Rusku a všade tam, kde je veľká zima,“ vysvetlil hrdo.

Keď sa rodinka vrátila do svojej izby, na Londýn práve sadla hustá hmla. Vonku sa pomaly začalo stmievať a konáre stromov v St. James parku sa ohýnali od večerného vánku. Ani dnes nikoho z personálu hotela nestretli. Dvere sa otvárali a zatvárali samy od seba. Uteráky v apartmáne však mali vymenené a posteľe úhľadne ustlané.

„Som zvedavá, ako zaplatíme, keď tu nikoho niet,“ vzdychla si ustarostene mamička a v malej kuchynke začala pripravovať večeru. Otecko ju chytil za rameno a jemne pohladil.

„Nič sa neboj, drahá. Istotne sa ktosi v správny čas zjaví. Nie sme tu predsa sami.“

Betka s Cyrilom si tým neboli až takí istí, ale nechceli mamičku znepokojovať. Ostali teda ticho. Vymenili si veľavýznamný pohľad. Tento londýnsky hotel ich trochu desil.

Pokým mamička varila večeru a otecko si na gauči prezeral pofotené obrázky, Betka dostala nápad. Chytila brata za rukáv a potiahla ho smerom k rodičom. Prekvapený Cyril svoju sestričku poslušne nasledoval.

„Mami, ocko, mohli by sme ísť s Cyrilom dole do automatu po gumené cukríky? Vo vrecku mám drobné.“ Cyril hodil na sestru prestrašený pohľad. Veľmi dobre vedel, že o cukríky Betka záujem nemá, a vetril problémy. A toho by sa nerád zúčastnil.

„Jasné, decká. Ale nebuďte dlho, mamička má o chvíľku hotovú večeru,“ súhlasil otecko.

4.

Súrodenci vybehli z izby ako blesk. Cyril zastal hneď za dverami.

„Čo máš za lubom, Betka? Ani náhodou sa mi nechce túlať po tomto strašidelnom hoteli.“

„Len sa neboj. Zájdeme si na chvíľu do St. James parku, chcela by som si obzrieť jeden strom,“ upokojila ho sestra. Cyril nešťastne vzdychol.

„Ty si sa zbláznila? Sami predsa nemôžeme ísť von, rodičia by nám to nikdy nedovolili a navyše ma žiadny strom nezaujíma. Čo sú toto za nápady, prosím ťa?!“ nestihol ani dopovedať a Betka sa už pustila dole schodmi. Staré schodisko čudesne vŕzgalo a svetlo na chodbe zas podivne pískalo. Cyril nasledoval sestru so značnou dávkou neochoty. Nenechal ju odísť len preto, že mal o ňu strach.

Prízemie hotela pozostávalo z neveľkej haly. Podlaha bola obložená tmavým drevom a zo stropu visel veľký luster zdobený dvanástimi horiacimi sviečkami. Pri recepčnom pulte stál tmavohnedý kožený gauč, v ktorom by sa ľahko vyspali piati ľudia, a za ním na stene visel rozľahlý gobelín – vyšívaný koberec, na ktorom bol znázornený Buckinghamský palác.

„Vyzerá to tu naozaj čudne,“ prezeral si Cyril dolnú miestnosť, pokým sa jeho sestra snažila otvoriť veľké vchodové dvere.

„Radšej mi poď pomôcť, keď chceš náš výlet urýchliť.“ Cyril podišiel k dverám a otočil mosadznou rukoväťou.

„Je zamknuté, vráťme sa radšej hore,“ povedal a spokojný, že plán jeho sestričky nevyšiel, si sadol na gauč. No Betka sa len tak ľahko nevzdávala, potichu pribehla za drevený recepčný pult, chvíľu šmátrala v priehradkách a nakoniec vzala do ruky veľký čierny kľúč. Pristúpila k dverám a vsunula ho do zámky. Zámka povolila. Cyril preglgol. Ani náhodou sa mu nepozdávalo byť súčasťou sestriných dobrodružných plánov. Rýchlo vyšli von. Betka brata chytila za ruku a prebehla s ním cez cestu. Vo vzduchu bolo cítiť vlhkosť a blížiaci sa dážď.

„Kde to ideme?“ spýtal sa zmätený Cyril, len čo prekročili bránu rozľahlého St. James parku. Nepáčilo sa mu, že tu nebolo ani živej nohy a už vonkoncom sa mu nechcelo zdržiavať sa na nejakom opustenom mieste vo večerných hodinách. Betka však bola celkom pohrúžená do hľadania stromu, a keď sa pred nimi zjavila majestátna moruša čierna, konečne pustila zo zovretia bračkovu ruku a naznačila mu prstom, aby ostal ticho.

Cyril zagúľal očami a posúril ju. Betka z vrecka vytiahla mobilný telefón a pristúpila ku kmeňu. Presne v strede bola tmavá dutina. V nej pred pár hodinami zahliadla ten zvláštny výjav – biely chvost veвериčky. Lenže zrazu sa po ňom zľahla zem. Kmeň bol vnútri prázdny, a aj keď k nemu Betka pritiahla ucho, nezapočula žiadny zvuk. Bolo počuť len zdvíhajúci sa vietor nad konármi.

„Poď, Betka, musíme sa už vrátiť,“ prehovoril Cyril netrpezlivo.

Jeho sestrička sklamane prikývla a už-už sa chystala otočiť, keď v diaľke zbadala skackať veveričku. Bola celkom osamotená a nesmierne obratná. Pohybovala sa ako blesk, šikovne preskočila lávku cez jazierko aj tri spiace kačky. Betka sa za ňou nečakane rozbehla. Bola si istá, že ukrýva akési tajomstvo. Ako inak by sa dalo vysvetliť, že v papuľke držala ten čudný predmet? Betka obehla park z druhej strany, aby veveričke skrížila cestu. Cyril dychčal a utekal za ňou, čo mu sily stačili. Tesne predtým, ako sa St. James park zlieva s námestím pred Buckinghamským palácom, vošla Betka zvieratku do cesty. Prekvapená a vystrašená veverička okamžite

zastala a podozrievavo sa
pozrela na Betku.

Ryšavé dievčatko si ihneď
všimlo, že veverička čosi
úzkostlivo stráži. Veď odkaz
v papulke zovrela ešte tuhšie.

Betka netúžila po ničom
inom, ako odhaliť veveričie
tajomstvo, ale musela
ostať nenápadná. Zastala
na chodníku a nasmerovala
objektív fotoaparátu na malé
hnedé kľbko. Veverička, ktorá
by ešte pred pár hodinami
zapózovala náhodnému

návštevníkovi, sa teraz nečakane

zháčila a zdúchla preč. Betka s Cyrilom

si vymenili prekvapené pohľady a utekali za ňou. Bola však

rýchlejšia, a hneď ako si overila, že cesta naprieč námestím je prázdna,

nasmerovala si to priamo k palácu. Ako rada by ju Betka ďalej sledovala,

lenže v tej chvíli jej zazvonil telefón.

„Volá mama,“ otočila sa na Cyrila.

„Rýchlo do hotela!“ rozhodol.

5.

Začalo pršať. Skryli sa pod prístrešok a Betka rýchlo hľadala vo vrecku veľký čierny kľúč od vchodových dverí. Z nohavíc vytiahla iba prázdnu dlaň.

„Cyril, nechali sme ho vnútri,“ pozrela previnilo na brata. Ten sa na ňu vyčítavo pozrel. Už neraz ich Betka svojimi nápadmi priviedla do problémov.

„Čo teraz?“